

Ana Blandiana

Întîmplări din grădina mea

Editura Ion Creangă

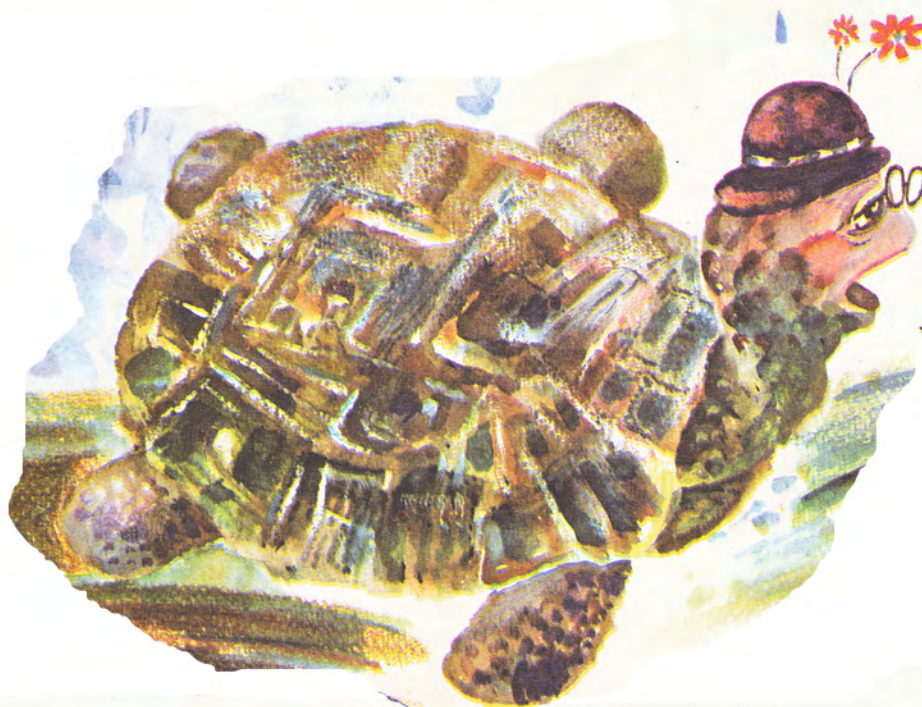
O vizită

Ieri am avut o vizită simandicoasă:
A trecut pe la mine o broască țestoasă.

De fapt avea un aer atît de serios,
Încît s-ar putea să fi fost un broscoi țăstos.

Era destul de mic și de tînăr, n-ai fi dat pe el doi bani.
Nu cred c-avea nici cinci sute de ani.

(Pentru că — știți, desigur — așa fără nici un motiv
Teștoasele trăiesc un mileniu aproximativ.)

Totuși știa să se poarte, și știa să vorbească,
Și era foarte inteligent pentru o broască.

Deoarece fusese crescut în natură,
Se pricepea la agricultură;

Și pentru că experiența lui era notorie,
Se pricepea grozav la istorie;

Era o adevărată plăcere să-l asculți,
Dintre domnitori îi cunoscuse pe cei mai mulți.

Povestea despre Brâncoveanu și Cantemir
Și despre alții pe care nu mai știu să-i înșir.

Dar — dacă nu se lăuda — se pare
Că-l zărise chiar și pe Ștefan cel Mare.

Despre războaie doar n-avea prea multe de spus,
Stătuse în carapace, ascuns.

Oricum, mi-ar fi plăcut să-l ascund în penal,
Să-mi sufle la istorie la extemporal.

Un fruct care nu există

În grădina mea a crescut
Un fruct care nu există.
Cel puțin așa spune toată lumea
Serioasă care asistă,
ca la un spectacol, la coacerea lui

Și se uită la el
Prin tot felul de lentile
 gălbui, și verzui, și-albăstrui,
Stă și se gîndește mai multe zile,
Și-apoi numai ce vezi
Pe cîte unul
Ștergîndu-se gînditor c-o batistă
Și hotărînd:
Așa ceva nu există.
Asta-i bună!
Dacă nu există, cum de se vede,
Cum de se poate atinge,
Rotund ca o minge

Și galben,
Ba nu, verde?
De fapt vouă vă pot spune:
Am stricat o cutie întreagă de acuarele
Și pensulele mele
Cele mai bune,
Ca să pun la cale
Această minune.
I-am dat o dată, de trei ori, de șapte, de opt,
Ca să pară că încă nu-i copt,
Și tot se mai observă, la câte-un capăt mai rupt,
Strălucirea de dedesubt.
Pentru că iată care e minciuna:

 Sub vopsea,
 În grădina mea,
Se ascunde luna,
Care s-a plictisit de-atîta plimbare
Cu carul mare
Și, ca să mai schimbe cereștile legi,
A coborît la mine în crengi.
Cum m-am bucurat nu vă mai spun
Cînd am descoperit-o în prun.
Și, ca să nu mi-o fure alții, în grabă
Am vopsit-o cu vopsele de apă;
Și, ca să aibă și haz,
I-am făcut ochi, gură și nas;
Și, ca să se mire oamenii mari,
I-am desenat și o pereche de ochelari.
E drept c-ar fi destul să plouă un pic,
Ca să nu mai rămînă
Din toată minunea nimic.

Aprobarea

Într-o zi m-am gândit ce-ar fi
Să-ncerc să-l conving
Pe bunul meu amic,
Pisoiul Arpagic,
Să se lase transformat într-o floare.
Nu aveam o pretenție prea mare:
Voiam doar să-i crească pe loc,
În vârful fiecărei urechi, câte-un boboc
Și, dac-ar fi avut un pic de bunăvoință,
Să-i atîrne și un buchet din codiță.

Arpagic mi-a răspuns,
Cam de sus,
Că, dacă nu-l doare acest ornament,
Lui îi este indiferent.
Ei, acum se puneă întrebarea
Ce să fac cu aprobarea.
Mai întâi l-am așezat pe pământ
Și i-am îngropat lăbuțele pe rînd,

Apoi am greblat stratul în jur
Ca să nu aibă nici un cusur,
Și pe deasupra am presărat
Îngrășămînt cu superfosfat.
Apoi, cum era și firesc,
Am început să-l stropesc.
Din păcate, cînd l-am făcut leoarcă,
Arpagic n-a mai vrut să știe de joacă.
Și, scuturîndu-și lăbuțele de noroi,
Și-a luat cuvîntu-napoi.
Măcar o zi de-ar fi stat neclintit,
Sînt sigură c-ar fi înflorit!

Metamorfoze

Într-o luni,
Ca să nu mă duc la grădiniță,
M-am transformat în niște căpșuni
Pe care a venit și le-a mâncat o fetiță.

Într-o marți, de asemenea,
Ca să nu mă duc la școală, mă făcui
Gutuie aurie și tare precum cremenea,
Dar am rămas toată noaptea atârnată-n gutui.

Într-o miercuri,
Ca să nu mă duc la dentist, de frică,
M-am făcut rîndunică, rotindu-se-n cercuri,
Dar m-a prins și m-a mîncat o pisică.

Într-o joi,
L-am convins pe Arpagic să ne facem două fire de iarbă verzui,
Dar, pe amîndoi,
A venit și ne-a ciugulit un pui.

Într-o vineri,
M-am făcut o floare de mărgăritar,
Dar a venit o pereche de tineri
Și băiatul m-a cules să mă dea fetei în dar.

Într-o sîmbătă, acum o lună,
Ca să nu învăț declinările la limba latină,
M-am transformat într-o prună,
Dar, pentru că eram dulce, m-a înțepat foarte rău o albină.

Într-o duminică, dacă-mi aduc bine aminte,
M-am convins, în sfîrșit, între timp,
Că tot mai simplu-i să fiu cuminte
Și să nu mă mai tot schimb.

Jocuri

Am putea să ne jucăm de-a căpșunile
Și jocul ar ține cu lunile,
Pentru că ar trebui, mai întâi, să răsărim, să facem frunze
Sub care să putem sta ascunse
Pînă cînd
Creștem și ne roșim de plăcere
Descoperind ce de mistere
Mișună prin aer și prin pămînt.

Sau ne-am putea juca de-a morcovii și pătrunjeii,
Ne-am așeza pe marginile aleii.
Unii-am fi albi, alții, portocalii,
Unii-am fi dulci, alții și mai și,
Am sta cumiți,
Ca niște sfinți,
Și nu am bănui defel
Că miroase-n jur a foi de pătrunjel,
Am mustăci numai de rîs în frunze cînd
Ne-am gîdila cu rădăcinile pe sub pămînt.

Sau ne-am putea juca de-a pepenii și de-a lubenițele,
Ne-am întinde cît am putea vrejurile și codițele
Și la capătul lor am crește niște globuri împărătești,
Atît de mari că nici nu poți să le urnești,
Galbene, sau cu dungi, sau verzi și lucioase
Învelite-n mătase.

Unde
Ne-am putea ascunde,
Dulci și mici,
Ca niște zei fericiți și pitici,
Înconjurați de miezul roșu sau portocaliu —
Cine mă ghicește, al lui să fiu.

De-a cîte și de-a cîte ne-am putea juca
În grădina mea,
Dar noi, de-o întreagă copilărie, ca fleții,
Ne jucăm numai de-a fetițele și de-a băieții.

Doină

Soră fragă, frate hrib,
Descîntați-mi să mă schimb.

Soră mură, frate-alun,
Învățați-mă să spun —

Nu mă doare, nu îmi pasă,
Codru-i verde, frunza-i deasă,

Ceru-i cer, iarba e iarbă,
Nu gîndește, nu întreabă.

Trece clipa, nu se sperie —
Clipele mai sînt puzderie.

Trece ora, nu se teme —
Orele se scurg pesemne,

Trec și zilele ușor —
Ăsta o fi rostul lor.

Trece anul ca un gând —
Unde s-o mai fi ducînd?

Trece veacul, nu i-e teamă —
Nici nu l-a băgat de seamă.

Soră floare, frate spine,
Faceți-mă și pe mine

Să nu simt, să nu mă doară,
Să învăț de la izvoară

Să tot cînt și să tot curg
De din zori pînă-n amurg,

De din zori pînă-n chindie,
Din vecie în vecie...

Minune

Uneori, cînd sînt fericită într-adevăr,
Simt (sau poate numai mi se pare)
Cum, în vîrful fiecărui fir de păr,
Îmi crește cîte o floare,
Și știu că sînt grozav de frumoasă
Cu podoaba aceea împărătească,
Dar nu-ndrăznesc să mișc fruntea prea tare,
De teamă să nu se ofilească
Și nici să mă privesc în vreo oglindă,
De teamă să nu se desprindă,
Și, mai ales, e destul să mă întristez numai un pic
Ca să nu mai rămînă din toată frumusețea nimic.

Eu cred că puteți încerca și voi, binișor,
E ușor:
Nu trebuie decît să fiți
Foarte fericiți.

Concursul de zbor

În livada mea de pruni
Concursul de zbor era fixat pe luni.

Dar, încă de duminică, întreaga livadă
Este emoționată.

Toate prunele coapte tare
Se lăudau că știu să zboare,

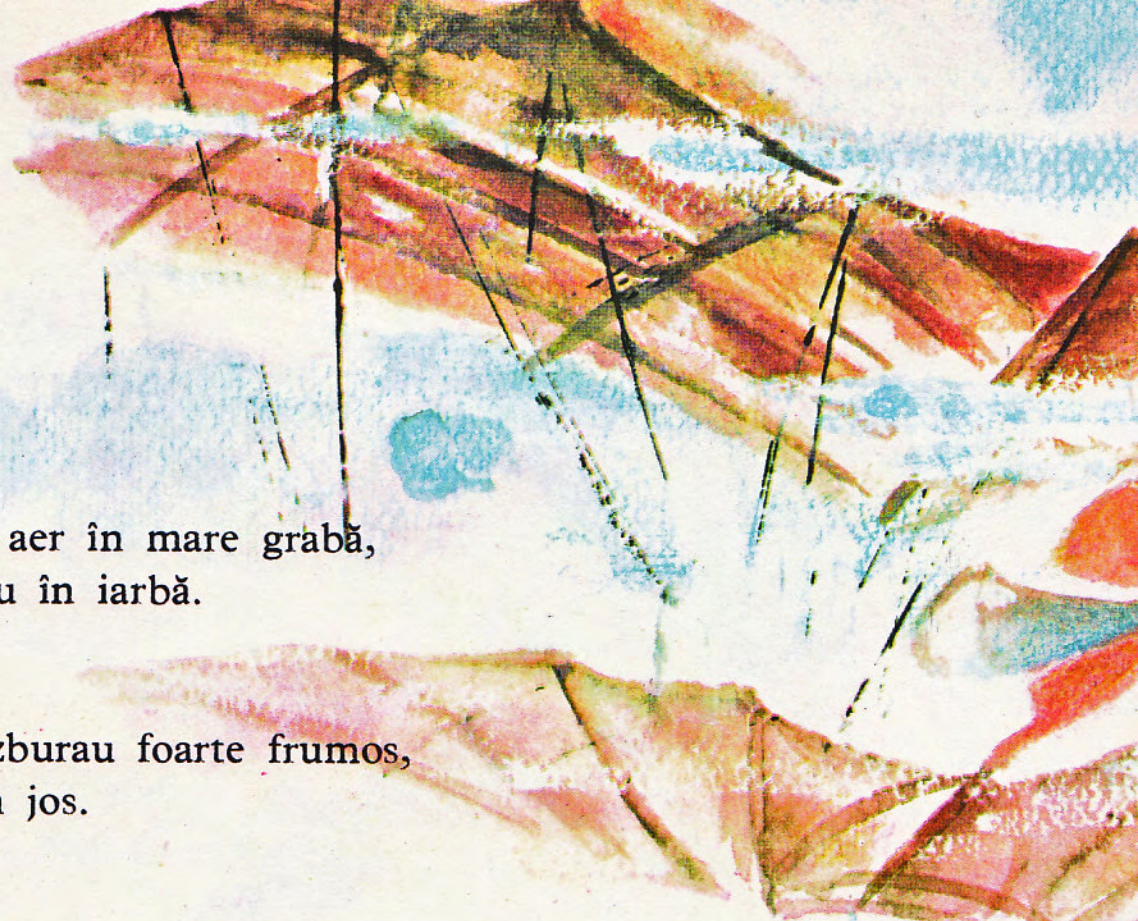
Și deodată nu sînt nici zece
Care au curajul să-ncerce,

Așa încît concursul se amîină
Cu o săptămînă.

Sper să nu se-ntîmple ca acum un deceniu,
Cînd n-am putut să acord nici un premiu,

Pentru că nici una dintre prunele intrate-n concurs
Nu știa să zboare în sus.

Porneau prin aer în mare grabă,
Dar se opreau în iarbă.

Recunosc — zburau foarte frumos,
Dar numai în jos.

Ceea ce, se spunea în regulament,
Nu era suficient.

Drept care prunii, supărați de moarte,
Au jurat să facă alte prune mai talentate.

Sînt sigură că voi găsi printre ei
Demni de premiul unu, doi și trei.

Ba, dacă vor fi foarte bune,
O să decernez și o mențiune.

Așa că, stimate prune și stimați pruni,
Vă urez succes pentru luni.

Tare sînt ocupată

Tare sînt ocupată
Toată ziua-n livadă.

Nu-mi vād capul de trebi
Printre fructe și ierbi.

Ieri la ora șase,
S-a copt o cireașă;

În zorii de sîmbătă,
S-a născut o vînătă;

Azi noapte la trei,
A venit pe lume un ardei;

Într-altă noapte, acum vreo lună,
Au răsărit ridichile, bineînțelele de lună;

Pentru mîine, la ora șapte,
Caisele au anunțat că vor fi coapte;

Dar și mai devreme, în zori,
Au rîndunelele oră de zbor;

Puțin mai tîrziu, pe la ora opt,
Un piersic întreg va fi copt;

Apoi, pe la ora zece,
E programat un dovlece;

La ora unsprezece, niște căpșuni,
La douăsprezece, pepenii cei mai buni,
La unu merele,
La două perele,
La patru-s cu struguri pline ciuberele,

La cinci, gutui,
La opt, prune albastrii,
La nouă nucile n-am un' să le mai pui.

Și asta-i din greu numai prima parte:
Apoi trebuie să le și mănînc pe toate.

Biografia verii

Vara începe
Din stratul de cepe

Și se arată
Printre salată.

Crește ușurel
Printre pătrunjel,

Apare în lume
Dintre legume.

Stă apoi închisă
Într-o caisă,

E prinsă-n mreajă
Într-o cireasă,

Piersicile-n sine
O ascund mai bine,

E dulce și bună
În orișice prună,

Și-i o-ntreagă vară
În orișice pară.

Știe să se suie
Chiar și-ntr-o gutuie,

Frigul nu o-nfrînge,
Iarna nu o ninge,

Și e-ntr-adevăr
În orișice măr.

Căci e, bunăoară,
La noi în cămară.

Dacă vrei ți-o scutur
Dintr-un bob de strugur,

Clipocește prin
Butoiul cu vin,

Dacă vrei ți-o-aduc
Pe-o frunză de nuc.

Și poate să-ncapă-n
Funia de ceapă,

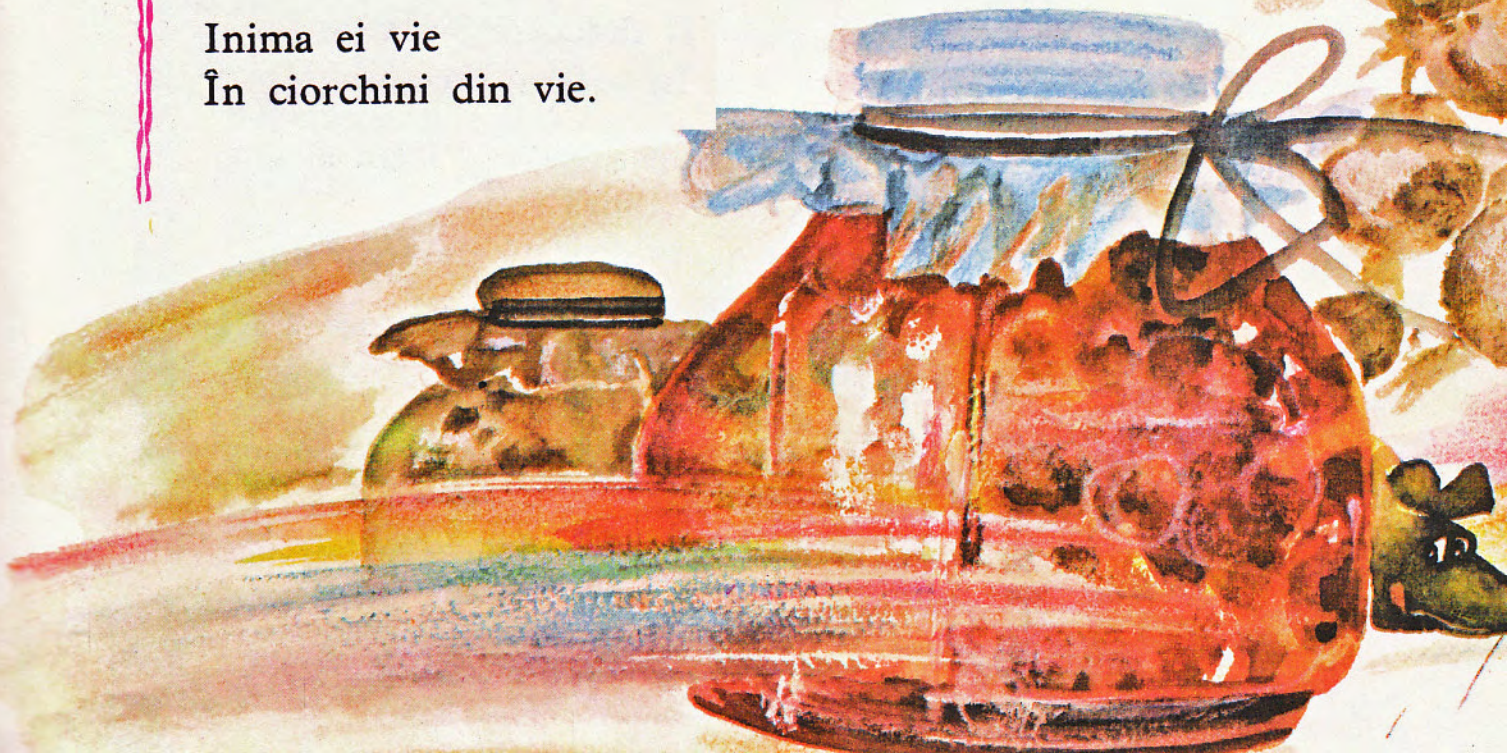
Toamna rea cînd vine,
Își ascunde bine

Nu moare de tot
Nici chiar în compot,

Dulcele ei trup
Într-un cantalup,

Ba, rămîne-n viață
Chiar și în dulceață.

Inima ei vie
În ciorchini din vie.

Sfîrșit

De la un timp observasem
Că, atunci cînd nu eram atentă,
Cîte-o frunză
Se făcea deodată transparentă,
Iar apoi, profitînd
De cel mai mic vînt,
Cădea pe pămînt.

Și, cum eu eram ocupată
Să vă povestesc vouă
Spuse și nespuse,
Întreaga livadă
A rămas într-o zi sau două fără frunze.
În schimb, la picioarele pomilor
Pînă sus în vie,
Se întindea un covor minunat
De mătase ruginie.
Am întrerupt bineînțeleles scrisul
Și-am pornit să-mi inspectez paradisul,
Și, după un control sever făcut,
Am ajuns la o concluzie de necrezut:
Printre frunze de aur și flori ofilite,
Vara era pe sfîrșite,
Și, dacă vreți să nu v-ascund nimic,
Venise și toamna un pic.
Tot în ținută de gală
Rîndunicile, întreaga familie,
Porniseră înspre o țară tropicală
În călătorie.
Și-am descoperit deodată cu mirare,
Că Arpagic se făcuse mare.
De-acum înainte, e clar,
Nu mai am să vă scriu nimic extraordinar.
Și totuși, nu ne putem despărți
Înainte de a vă povesti
Ultima întîmplare din grădina mea:
Alb, strălucitor, făcut anume pentru copii,
Ca o minune printre jucării,
Mi-a căzut în carte-un fulg de nea.